

Barabás Zoltán

Küldj értünk

*Neil Armstrong
amerikai űrpilóta
emlékére*

Neil,

ma éjjel,
2012. augusztus 28-án,
romániai idő szerint
22 óra 31 perckor
Reád gondoltam.
Kint álltam
egy lepukkant ház
frissen felmosott balkonján
és néztem a sebhelyes Holdat.
Tudom, hogy Te voltál az első.
És azt is tudom: már soha,
de soha senki sem fogja
célba venni az öreg égitestet.
Láttam a Barack Obama elnök úrral
készült híradó-filmet.
Ízléses és méltó volt.
Megtethezem, hogy szabad emberként
szeressem őt, mert megilleti.

Neil,

én most megsüvegelek.
Lehet, hogy ezt a szót
nem lehetséges
szabatosan lefordítani angolra,
Shakespeare gyönyörű nyelvére,
de mégis megteszem
ezt a vallomást,
hiszen Nagyvárad fölé is
minden este feljön a Hold
és jöjjön is az idők végezetéig.

Neil,

onnan fentről
küldj értünk
egy felmentő
angyalsereget.

Mégis feláldoztuk

Ő embernek született.
Húsvér ember volt,
mégis feláldoztuk,
mi, emberek.

Reánk várnak

Lélekdonor vagyok:
holt költő,
ahogyan Kődöböcz Gábor
testvérem mondaná
tudós emberként
és szerényen.

A váradi főutcán
most egzotikusan kitömött
nők sétálnak. Reánk várnak.
Ébredj királyfi!

A kitzasztottak menetoszlopa útrakész

(*A Nietzsche-dagerrotípiákból*)

*Elcseng a nap,
derút, fényt fakít.*
A füst lúdbőrös
halántéka körül
látszólag
gazdátlan
házak
keringenek,

bűnösökkel
lassan
megtelik
a város
piactere,
a kitzasztottak
menetoszlopa
útrakész.

Mily
messze
lehet Ő.
az egyetlen Isten,
aki ebben
a percben
még együtt
látja

a hatalom
mezítlábasát,
a gyávát,
a kufárt,
a báránybőrét
réges-régen
kihízott
csuhást

és megcsömörlött
szegény
barátomat,
akikért
a ványadt
harang
sem
szól.

De
a messziről
száműzött árva
fény hamarosan
átüti a csönd
kagyló- héját.

Vele zendülök
magam is.
*Már nem
várhatok itt,
mint gyümölcs,
mit lehelet
leszakít.*

Gittai István

Elúszott pódium

Érdekel is, nem is
a majális. Inkább
úsznék a Dunában.
Az viszont mogorva,
én meg kedveszegett.
Már megint nincs hol,
s kinek eljátszani
a fenegyereket.

A bibi

Amíg a tegnapomat
magvalom, csizkorálok,
elinal a mám, miként
a rakoncátlan gyermek,
aki után hiába
kiabálok a nevét.
Majdanába ki láthat,
ki szól rá? Hebehurgya
kölyök, nem ott a bibi!

Uzsonna a szabadban

Ízek sava-borsai,
mind, ide gyertek piknikem
napos, füves asztalára.
Egyetek, igyatok hangyák,
pettyes katicabogarak,
méhek, dongók, darazsak,
és ti, piaci legyek is.
Társaságokban jobban
esik ugyanis nekem is
a madárlátta uzsonna.

Egy hajléktalan árnya

Szeszmámor-hiányban,
isten hidegében,
koszos, bűzös, tetves,
seszínű kabátban
caplatni az ékes,
fényes bulevardon,
s vacogva remélni
a kegyelmet, a jót,
nem több, s nem kevesebb,
mint egy számkivetett
szatyornyi motyója.

Diadalérme

Jó volna, hipp-hopp,
 hazatalálni,
 s elfelejteni
 a sanyargató
 hó-birodalmat;
 vagy jégbe kuckót
 vájni baj ellen,
 s benne telelni,
 túlélni, miként
 a fű, a medve.

Isek

Manapság nem sok
 vizet zavarok.
 Őszintén szólva:
 nem is akarok.
 A vak is látja,
 félkegyelmű is
 feléri ésszel:
 jégkorszak ami
 nyomába nyomul.

Japánkodások

Öngyilkos bálna
 tetemén vijjog, tömi
 begyét a sirály.
 *

Majd csak híre kel,
 s felzaklatja az öblöt,
 mi búzleni kezd.
 *

Bakfis, siheder
 hévjó vízben viháncol.
 Kipattan a rügy.
 *

Szital az eső.
 Tolla-konyult kakasnak
 háreme hűtlen.
 *

Látod, jobblétre
 szenderült az olajfa
 postagalambja.
 *

Lángol a padlás.
 Nincseim sokasodnak.
 Sehoh a tűzcsap.
 *

Gyümölcsteáznak
 szép korú asszonyaink;
 tereferélnek.

Goron Sándor

szó vagyok benned

mélyre temetett
szó vagyok
benned

szívedbe fúródom
mint
ősbűn
mely nyugtot
sohasem ád

mintha

mintha ágyad lenne
a szétterülő zöldben

lennék veled
örökre e réten

mintha szíved
árnyéka lüktetne
a kékből

a ránk boruló égben

szívközelben

légy egyre jobb
és szívközelben

fogadj véredbe
lassan szépen

utoljára
még együtt
a luciferi mézben

oly halk

oly halk
vagyok most
akárcsak te

és nincs
utam hozzád
hogy kékebe
vonjalak

és nincs
egyetlen
közös szavunk se már
hogy meglapuljunk
benne

Lipcsei Márta

Májusi illatok

Száguldó szelek
 életzajjal telítik az erdőt
 szálas, szép rétek élednek
 orgonák illatára támaszkodik
 a tavaszi napfény
 villódzó színek ölelik a májust
 a szerelem és halál hónapját
 emlékek ezrei tódulnak
 fecskefüvek sárga tengerén
 múlik a gyors idő
 kipusztíthatatlan perjefű emlékek
 bújnak ki a jelzéseket váró reggeli párákból
 lélek erdőirtásaiban kongat a vers
 buja zöld tengerek hullámain
 bogarak fényes hátán csillog a nap
 megmagyarázhatatlan élni akarás
 hajtóerő energiái dolgoznak
 nyúlni a napfény felé
 s a csendesebb ritmusú
 csontokat melegítő idő
 harmatcseppekbe kapaszkodik

Ipi – apa

Égi membrán fogja körbe
 föld öleli
 homok órli, magát szűri
 látható – e?

Kitartó kín, mélyebb hangok
 csend sötétje
 csontok csókja, hangszín váltás
 halhatóba

Októberi táj

Mintha vére hullna
 a Körös parti fűznek
 vad szőlő indái rajta
 már vörösek

az ég, bágyadt, fáradt
 a víz tükörsima
 belengi a száraz
 nyár alkonya

a fűzfák hajzuhatagjai
 még mindig zöldek
 fésülködnek rajta
 múló erények

a gesztenyefák
 lombjukat hullatják
 míg vad vágyaikat
 burokban ledobják

Cseng csepegve, szédül látva
 látható szín
 tartományba, öli magát
 ipi – apa

Pataki István

partiumi magyar falu 2012

üres templomban a pap
csak a segílyt várja
hogyha nem hoz a holland
majd csak küld az árja

zsidó házban a cigány
tót szomszédra bámul
szidja és átkozza
naponta románul

hajnalban egy ifjú
ballag mint egy árva
a jó magyar ugaron
olasz cipőgyárba

magyar anyó hallgatja
kertjében kapálva
unokája helyett lesz
autonómiája

újjgazdag a dzsippjéből
kigőgől a porra
mindegy neki mit húznak
csárdás lesz vagy hóra

szerelem

szabó lanyha megfogta kovács szemerke megfognivalóját
és fülébe súgta
nagyon bejössz nálam
te is – válaszolta szemerke
és ő is megmarkolta lanyha megmarkolnivalóját
reggel egy reklám szatyorról lanyhához költözött

párkapcsolatuk tizedik évfordulóján diszkóba menet
lanyha véletlenül rálépett egy parkban ugrándozó
kislány lábára

ekkor hallottak először gyermeksírást

az imádság erejéről

imádkozzon szép hölgy
hogy méltó legyen
az én hajlékomhoz

imádkozom szép hölgy
hogy méltó legyek
hajlékához
hajlatához
hajj, lékéhez

epéstolák

1
efeskének hogy ne évődjön
múzsáügyben

neked gyárkémény kojtoló füstje
nekem vágyélmény rotyogó üstje
téged gyenge szocreál szelleme zár
engem lenge roszeány kelleme tár

2
egy versünnepre

hova keveredtél istvánom
plüssmedve hevert a díványon
szobabiciklin tekert a vers
földoklott lomos fürdőkádban

józsef attila krákogott
mintha okádna